

Csodák Csodája Alapítvány Közhasznúsági jelentése a 2007-es évről

1. Számviteli beszámoló

Az Alapítvány pénzügyi vonzattal járó tevékenységet nem folytatott, jövedelme, bevétele, kiadása nem volt.

2. Költségvetési támogatás felhasználása

Tárgy évben a szervezet állami támogatást nem kapott, ilyen jellegű pályázatot nem nyújtott be.

3. Vagyonfelhasználással kapcsolatos kimutatás

Az Alapítvány vagyonnal nem rendelkezik, tartozása, követelése nincs.

4. Cél szerinti juttatások kimutatása

Ilyen jellegű juttatást szervezetünk nem nyújtott, így e módon nem történtek kifizetések.

5. Központi költségvetési szervtől, elkülönített állami pénzalaptól, helyi önkormányzattól, települési önkormányzatok társulásától és mindezek szerveitől kapott támogatás mértéke

Szervezetünk a fentiekben jelölt helyekről semmilyen pénzügyi támogatásban nem részesült.

6. A közhasznú szervezet vezető tisztségviselőinek nyújtott juttatások mértéke illetve összege

Alapítványunk semmilyen személyi jellegű ráfordítást nem eszközölt, tisztségviselői juttatásban nem részesülnek.

7. A közhasznú tevékenységről szóló rövid tartalmi beszámoló

Kezdetben lakókörnyezetünkben, ismerősi körünkben kerültek ki azok a személyek, akikkel alapítványunk a munkálkodását megkezdte. Arra a gondolatra építettük fel a működésünket, hogy éltető élethelyzetben lévő (sérült) gyermekeket minél több kapcsolatba hozhassuk ép gyermekekkel, hogy inger-gazdagabb környezet vegye őket körül, hogy gazdagodjon a szabadidős programjuk, hogy több segítséget kapjanak. Másrészt azt tapasztaltuk, hogy az ép fiatalok nagyon nagy empátiával és érzékenységgel fordulnak sérült társaik felé, ha jól vannak motiválva.

A zene, az ének olyan foglalatosság, melyben nincs különbség mozgássérült vagy ép között. Eredményesen folytatódott a korábban szervezett kis kórus élete, amely modern hangszeres, és klasszikus darabokat is felvett a repertoárba.

Rendszeres – heti egy – próbákat tartottak azoknak a fiataloknak, akiket magunk köré tudtunk gyűjteni: hallássérült szülők halló gyermekei, árván, nagyszülők által nevelt gyermekek, mozgáskorlátozott szülők gyermekei, mozgáskorlátozott gyermekek, és melléjük az ép, segíteni szerető fiatalok.

Még sérültek között is kialakul a segítő szándék, ahol az erősebb támogatja a gyengébbeket. A lelki sérült gyermek fizikai épsége a mozgáskorlátozottat segíti, és ebben az esetben a mozgáskorlátozott az, aki esetleg lelkiekben tud támaszt nyújtani az ép fizikai adottságokkal rendelkezőnek.

Kórusunk meghívást kapott a helyi Vöröskereszt szervezetétől egy rendezvényre, ahol súlyos műtét után maradandó fogyatékkal élő (sztómás) betegeknek adott szép műsort.

Az együttműködő helyi plébánia nyugdíjasok klubjába is rendszeresen kapott felkérést egy-két műsorra.

A Trefort Gimnázium felkérte egyik munkatársunkat, hogy a Trefort nap alkalmával beszéljünk a fiataloknak a családi életről, a sérültekről. Megható volt a tinédzser fiatalok érdeklődése. A beszélgetések során nagyon hamar a sérült gyermek nevelésével kapcsolatos kérdések töltötték ki az idő nagy részét. Szembesülhettünk vele, hogy a gyermekvállalás előtt álló ifjúság számára milyen félelem, és milyen ismeretlen út a fogyatékkal élő gyermek nevelése, elfogadása, és elfogadtatása. Ahol a környezetben nincs ilyen ismerős nagyon félelmetesnek és elfogadhatatlan, feldolgozhatatlannak tűnik egy ilyen élet. A fiatalok vágnak a bátorító szóra, vágnak a megnyugtatóra, szeretnék tudni, hogy félelmeik alaptalanok. Tanácsstalanok azon lehetőségekkel kapcsolatban, hogy hogyan lehet úgy egy terhességet végigvinni, hogy tudják, sérült lesz a gyermekük. El kell vetetni a magzatot, vagy meg kell tartani? Ezen és egyéb hasonló kérdéssel van tele a családalapítás előtt álló ifjúság, és az a meglátásunk, hogy nem tudják feltenni a kérdéseiket szélesebb körben, max. család, és mivel nincs kapcsolat sérült fiatallal nem látják reálisan a sérült élet lehetőségeit. Ennek megmutatására széles körben sor került. Ezért kiscsoportos beszélgetéseket kezdtünk e témakörben érdeklődő fiatalok számára. Bevontuk őket programjainkba, és ezzel újabb lehetőség nyílt előttünk. Ezeket a beszélgetéseket csoportonként hetente tartottuk. Előadóként sérült gyermeket nevelő szülőket kértünk fel.

Meghívtuk a felmerülő témákhoz szakembereket is, akik beszámolóit után a fiatalokkal közösen megosztottuk a saját gondolataikat, kérdőjeleiket, és problémáikat.

A kapcsolat a fiatalok között egyre barátságosabb, szorosabb és közvetlenebb lett, és így egy tábort szerveztünk nyárra Szilvásváradra, ahol igyekeztünk olyan programokat kitalálni, ahol mindenki jól érzi magát: lovaglás, fürdőzés, kisvasút, kirándulás, ének, szabadtéri főzőcske, játékok, helyismereti vetélkedők, múzeum, és egyéb látnivalók.

A tábor is azt a tapasztalatot erősítette, hogy az integráció a sérültek részére a szabadidős programokon a legépítőbb, és leghasznosabb. A tábor résztvevői között 3 mozgássérült egy gyengén-látó valamint (külön kérésre) két sajátos nevelési igényű (ú.n.SNI-s) fiatal volt.

Hagyományteremtő céllal sikerrel folytatódott a kreatív karácsonyi ajándékkészítés.

A jövőre nézve az fogalmazódott meg bennünk, hogy egyre nagyobb hangsúly kell helyezni a kiscsoportokra, a beszélgetésekre, és egyéb szabadidős tevékenységeket is be kell iktatni az éves programba.

Budapest, 2008. február 07.

Készítette Dr Szolnoki Jánosné

Dr. Kocsis Andrea
a Kuratórium elnöke
helyett Dr Szolnoki János meghatalmazott

A közhasznúsági jelentést a Csodák Csodája Alapítvány Kuratóriuma részéről átvettem:

Budapest, 2008. február 22. napján

Dr. Kocsis Andrea
a Kuratórium elnöke